HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

3 decembrie 2009 *

În cauza C-475/08,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 226 CE, introdusă la 5 noiembrie 2008,

Comisia Europeană, reprezentată de doamna M. Patakia și de domnul B. Schima, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Regatului Belgiei, reprezentat de doamna C. Pochet, în calitate de agent, asistată de J. Scalais și O. Vanhulst, avocats,

pârât,

* Limba de procedură: franceza.

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președintele Camerei a patra, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a șasea, doamna C. Toader (raportor) și domnul P. Kūris, judecători,

avocat general: doamna V. Trstenjak,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă, Comisia Comunităților Europene solicită Curții să constate că, întrucât:

— nu a desemnat operatorii rețelelor, astfel cum impune articolul 7 din Directiva 2003/55/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2003 privind

normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 98/30/CE (JO L 176, p. 57, Ediție specială, 12/vol. 2, p. 80, denumită în continuare „directiva”);

— nu a prevăzut numai accesul reglementat, ci și accesul negociat al terților la rețele, contrar articolului 18 din directivă coroborat cu articolul 25 alineatul (2) din aceasta și

— nu a transpus articolul 22 alineatul (3) literele (d) și (e) și alineatul (4) din directivă,

Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acesteia.

2 Prin scrisoarea depusă la grefa Curții la 31 martie 2009, Comisia a renunțat la al doilea motiv, în măsura în care Regatul Belgiei a declarat, în memoriul său în apărare, că a abrogat dispoziția națională care permitea accesul negociat al terților la rețelele de transport, precum și la instalațiile de depozitare și gaze naturale lichefiate (denumite în continuare „GNL”).

Cadrul juridic

Directiva

3 Articolul 7 din directivă prevede:

„Statele membre desemnează sau solicită întreprinderilor din sectorul gazelor naturale care dețin instalații de transport, depozitare sau GNL să desemneze, pentru o perioadă ce urmează să fie stabilită de statele membre, luând în considerare eficiența și echilibrul economic, unul sau mai mulți operatori ai rețelei. Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura că operatorii rețelei de transport, de depozitare și de GNL funcționează în conformitate cu dispozițiile articolelor 8, 9 și 10”.

4 Articolul 11 din directivă prevede:

„Statele membre desemnează sau solicită întreprinderilor care dețin sau răspund de rețele de distribuție să desemneze, pentru o perioadă ce urmează să fie stabilită de statele membre, luând în considerare eficiența și echilibrul economic, unul sau mai mulți operatori ai rețelei de distribuție și iau măsuri pentru ca operatorii respectivi să acționeze în conformitate cu dispozițiile articolelor 12-14.”

5 Articolul 22 din directivă prevede:

„(1) Noile infrastructuri de gaze naturale de mari dimensiuni, adică interconectările dintre statele membre, instalațiile GNL sau instalațiile de depozitare pot beneficia, la cerere, de o derogare de la dispozițiile articolelor 18, 19, 20 [privind accesul la rețele, accesul la instalațiile de depozitare și, respectiv, accesul la rețelele în amonte] și ale articolului 25 alineatele (2), (3) și (4) [privind autoritățile de reglementare], în următoarele condiții:

[…]

(3) […]

[…]

(d) Decizia de derogare […] este motivată în mod corespunzător și publicată.

(e) În cazul unei conducte de interconectare, orice decizie de derogare se ia după consultări cu celelalte state membre sau cu autoritățile de reglementare respective.

(4) Autoritatea competentă notifică fără întârziere Comisiei decizia de derogare, împreună cu toate informațiile relevante referitoare la aceasta. Aceste informații sunt comunicate Comisiei în formă consolidată, permițându-se astfel Comisiei să ajungă la o decizie bine fundamentată.

[…]"

6 Conform articolului 33 din directivă, în principiu, statele membre trebuiau să pună în aplicare dispozițiile necesare pentru a se conforma directivei până la 1 iulie 2004.

Legea belgiană de transpunere a directivei

7 Directiva a fost transpusă în dreptul belgian prin Legea din 1 iunie 2005 privind modificarea Legii din 12 aprilie 1965 privind transportul produselor gazoase și al altor produse prin conducte (*Moniteur belge* din 14 iunie 2005, p. 27164).

8 Articolul 8 alineatul 4 din Legea din 12 aprilie 1965, astfel cum a fost modificată prin Legea din 1 iunie 2005 (denumită în continuare „Legea gazelor naturale") prevede:

„După avizul Comisiei bancare, financiare și de asigurări privind criteriile la care se referă alineatul 3, după avizul Comisiei [de reglementare a energiei și a gazelor naturale] privind celelalte criterii și după deliberarea în Consiliul de Miniștri, ministrul [federal responsabil pentru energie] desemnează, cel târziu la 9 luni după publicarea avizului

menționat la alineatul 2, după propunerea unuia sau mai multor titulari ai unei autorizații de transport de gaze naturale:

1 operatorul însărcinat cu administrarea rețelei de transport de gaze naturale;

2 operatorul instalației de depozitare a gazelor naturale și operatorul instalației GNL pentru o perioadă de 20 de ani care poate fi prelungită.

[…]”

9 Conform articolului 8/1 alineatul 1 din Legea gazelor naturale:

„Prin derogare de la articolul 8, întreprinderea de gaze naturale titulară, la 1 iulie 2004, a uneia sau mai multor autorizații de transport de gaze naturale în temeiul prezentei legi și al decretelor de aplicare a acesteia sau a autorizațiilor de depozitare a gazelor naturale, inclusiv a autorizațiilor eliberate în aplicarea Legii din 18 iulie 1975 și a decretelor de aplicare a acesteia, este desemnată începând de la data intrării în vigoare a acestui articol, în temeiul legii, după caz:

1° operatorul rețelei de transport de gaze naturale;

2° operatorul instalației de depozitare a gazelor naturale;

3° operatorul instalației GNL.

Fiecare dintre aceste trei desemnări este valabilă până la desemnarea definitivă a operatorului respectiv, conform articolului 8, sau până la refuzul ministrului [federal responsabil pentru energie] de a accepta această desemnare.”

10 Articolul 8/2 din Legea gazelor naturale prevede:

„Condițiile următoare se aplică fiecăruia dintre cei trei operatori la care se referă articolele 8 și 8/1, indiferent dacă acesta este sau nu este o societate cotată la bursă:

1° trebuie să fie o societate pe acțiuni, cu sediul social și administrația centrală într-un stat care face parte din Spațiul Economic European;

2° trebuie să îndeplinească toate condițiile prevăzute de Legea din 2 august 2002 de modificare a Codului societăților și de Legea din 2 martie 1989 privind publicitatea participațiilor importante în societățile cotate la bursă și care reglementează ofertele publice de achiziție.”

11 Articolul 15/5 duodecies din Legea gazelor naturale, astfel cum a fost modificată prin Legea din 27 decembrie 2006 privind dispoziții diverse (*Moniteur belge* din 28 decembrie 2006, p. 75266), prevede:

„§ 1. Noile instalații de gaze naturale de mari dimensiuni, și anume interconectările cu statele vecine, instalațiile GNL și [de] depozitare pot beneficia de o derogare de la dispozițiile prezentului capitol și de la cele privind metodologia tarifară, cu excepția articolelor 15/7, 15/8 și 15/9. Această derogare este acordată de Rege, după avizul Comisiei [de reglementare a energiei și a gazelor naturale] […]

[…]

§ 4. Orice cerere de derogare este notificată fără întârziere Comisiei [Comunităților Europene], ca și orice informații utile care se referă la aceasta."

Procedura precontencioasă

12 La 10 aprilie 2006, Comisia a adresat Regatului Belgiei o scrisoare de punere în întârziere prin care îi impută că nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul anumitor dispoziții din directivă.

13 Autoritățile belgiene și-au făcut cunoscute observațiile printr-o scrisoare adresată Comisiei la 13 iunie 2006.

14 Întrucât a considerat aceste observații neconvingătoare, Comisia a adresat Regatului Belgiei, la 15 decembrie 2006, un aviz motivat prin care îl invita să ia măsurile necesare pentru a pune capăt încălcării invocate într-un termen de două luni de la primirea acestui aviz.

15 Autoritățile belgiene au răspuns printr-o scrisoare trimisă Comisiei la 27 februarie 2007.

16 Considerând că situația era în continuare nesatisfăcătoare, Comisia a introdus prezenta acțiune.

Cu privire la acțiune

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe netranspunerea articolului 7 din directivă

Cu privire la admisibilitate

— Argumentele părților

17 Regatul Belgiei arată că, în cererea introductivă, Comisia a invocat netranspunerea articolului 7 din directivă, deși în actul de punere în întârziere aceasta se întemeia pe articolul 11 din directivă, iar în avizul motivat aceasta invoca încălcarea articolelor 7 și 11 din directivă. Comisia ar fi creat astfel o confuzie în legătură cu imputările pe care i le adresa în această privință.

18 Mai întâi, Comisia observă că, indiferent care sunt articolele din directivă invocate, motivul în cauză a fost întotdeauna legat de lipsa desemnării diferiților operatori ai sistemului. Deși în avizul motivat Comisia se referea la articolele 7 și 11 din directivă, menționarea articolului 11 nu ar fi fost menținută în acțiune întrucât Regatul Belgiei ar fi desemnat operatorii rețelei de distribuție, conform acestei din urmă dispoziții. Regatul Belgiei ar fi fost astfel în măsură să înțeleagă acest motiv și să își susțină argumentele.

19 În plus, potrivit jurisprudenței Curții, nu există niciun obstacol pentru Comisie să detalieze, în avizul motivat, obiecțiile pe care le-a invocat deja în mod mai general în scrisoarea de punere în întârziere, Comisia invocând în acest sens Hotărârea din 28 martie 1985, Comisia/Italia (274/83, Rec., p. 1077, punctele 19-21).

— Aprecierea Curții

20 Cu titlu preliminar, trebuie amintit că, întrucât scrisoarea de punere în întârziere are ca scop să delimiteze obiectul litigiului pentru a permite statului membru să își pregătească apărarea, aceasta nu este supusă acelorași cerințe de precizie precum avizul motivat (a se vedea în special Hotărârea Comisia/Italia, citată anterior, punctele 19 și 21).

21 În speță, Comisia a imputat Regatului Belgiei în scrisoarea de punere în întârziere că nu a transpus articolul 11 din directivă, susținând că acest stat membru nu a procedat la desemnarea definitivă a operatorilor rețelelor de transport și de distribuție, precum și ai instalațiilor de depozitare și GNL. În susținerea motivelor sale, în avizul motivat, Comisia a făcut, în plus, trimitere la articolul 7 din directivă. În sfârșit, în cererea introductivă, aceasta a retras referința la articolul 11, considerând că articolul fusese transpus corect la acea dată în dreptul belgian în urma desemnării de către Regatul Belgiei a unor operatori ai rețelei de distribuție.

22 În consecință, primul motiv formulat de Comisie în cadrul prezentei acțiuni poate fi în mod vădit raportat la primul motiv invocat atât în cadrul scrisorii de punere în întârziere, cât și în avizul motivat, care priveau ambele desemnarea definitivă a operatorilor rețelelor. În consecință, modificarea dispoziției relevante din directivă nu a afectat dreptul la apărare al statului membru pârât.

23 Prin urmare, motivul întemeiat pe încălcarea articolului 7 din directivă trebuie să fie considerat admisibil.

Cu privire la fond

— Argumentele părților

24 Comisia impută Regatului Belgiei că nu a procedat la desemnarea definitivă a diferiților operatori ai rețelelor de transport de gaze, ai instalațiilor de depozitare de gaze și ai terminalelor GNL, astfel cum se prevede la articolul 7 din directivă.

25 Comisia arată că articolul 8 alineatul 4 din Legea gazelor naturale prevede desemnarea definitivă a operatorilor rețelelor pentru o perioadă de 20 de ani care poate fi reînnoită. Acest termen ar fi considerat adecvat în dreptul belgian luând în considerare eficiența și echilibrul economic. În consecință, până la desemnarea operatorilor menționați pentru o asemenea durată, Regatul Belgiei nu și-ar îndeplini integral obligațiile care rezultă din articolul 7 din directivă. În plus, desemnarea provizorie pentru o perioadă nedeterminată nu ar putea furniza operatorilor securitatea de care ar trebui să beneficieze, conform directivei, prin desemnarea pentru o perioadă cunoscută anticipat.

26 În replică, Regatul Belgiei susține că articolul 7 din directivă nu împiedică statele membre să procedeze la desemnarea nedefinitivă a operatorilor rețelelor. Acesta susține că, în dreptul belgian, în temeiul articolelor 8/1 și 8/2 din Legea gazelor naturale, operatorii rețelelor desemnați cu titlu nedefinitiv îndeplinesc atribuțiile ce le revin operatorilor rețelelor în temeiul directivei. Astfel, condițiile și obligațiile impuse primilor ar fi identice cu cele care revin operatorilor desemnați definitiv, singura diferență între statutele celor două categorii de operatori fiind procedura de desemnare și durata contractelor lor. În plus, desemnarea unor operatori provizorii ai rețelelor ar echivala cu o desemnare definitivă, întrucât numai întreprinderile respective ar îndeplini cerințele impuse pentru o desemnare definitivă. În orice caz, o procedură prin care se urmărește desemnarea definitivă ar fi în desfășurare.

— Aprecierea Curții

27 Articolul 7 din directivă prevede că statele membre desemnează operatorii instalațiilor de transport, de depozitare și GNL „pentru o perioadă ce urmează să fie stabilită de statele membre luând în considerare eficiența și echilibrul economic”. Conform articolului 33 din directivă, dispozițiile de punere în aplicare a acestui articol trebuiau să fie adoptate până la 1 iulie 2004.

28 Deși Legea gazelor naturale instituie la articolul 8 o procedură pentru desemnarea operatorilor menționați pentru o perioadă de 20 de ani, aceasta prevede la articolul 8/1 desemnarea provizorie – „până la desemnarea definitivă a operatorului respectiv” a unor întreprinderi deja titulare ale unei autorizații înainte de intrarea în vigoare a modificărilor introduse prin Legea din 1 iunie 2005. Aceasta prelungește astfel autorizațiile acestor operatori până la finalizarea procedurii de desemnare stabilită conform cerințelor prevăzute în directivă.

29 Regatul Belgiei admite că nu s-au desemnat încă în mod definitiv operatorii rețelelor, dar precizează că această procedură este în desfășurare.

30 În acest sens, este suficient să se amintească faptul că existența unei neîndepliniri a obligațiilor trebuie apreciată în funcție de situația din statul membru astfel cum aceasta se prezenta la momentul expirării termenului stabilit în avizul motivat (a se vedea în special Hotărârea din 6 decembrie 2007, Comisia/Germania, C-456/05, Rep., p. I-10517, punctul 15). În consecință, în lipsa desemnării în acest termen, trebuie să se constate că motivul invocat de Comisie este întemeiat.

31 Împrejurarea, invocată de Regatul Belgiei, că operatorii desemnați provizoriu, pe de o parte, sunt supuși acelorași condiții și obligații precum operatorii care vor fi desemnați definitiv și, pe de altă parte, pot îndeplini numai ei cerințele impuse pentru o astfel de desemnare definitivă nu permite să se excludă constatarea neîndeplinirii obligațiilor acestui stat membru care rezultă din articolul 7 din directivă.

32 Astfel, desemnarea provizorie a acestor operatori întârzie transpunerea articolului 7 din directivă care, după cum a admis Regatul Belgiei, implica desemnarea acestor operatori pentru o perioadă de 20 de ani.

33 În consecință, trebuie să se constate că, întrucât nu a desemnat definitiv operatorii instalațiilor de transport, de depozitare și GNL, astfel cum prevede articolul 7 din directivă, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei dispoziții.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe netranspunerea articolului 22 alineatul (3) literele (d) și (e) și alineatul (4) din directivă

Argumentele părților

34 În ceea ce privește noile instalații de gaze naturale de mari dimensiuni, Comisia susține că articolul 15/5 duodecies din Legea privind gazele naturale conferă Regelui dreptul de a adopta derogări precum cele prevăzute la articolul 22 alineatul (1) din directivă, dar fără să preia toate condițiile prevăzute în această privință la articolul 22 alineatul (3) literele (d) și (e) și alineatul (4) din aceasta. Conform acestor ultime dispoziții, reglementarea națională ar trebui să prevadă, printre altele, în mod expres publicarea și notificarea către Comisie a oricărei decizii de derogare, precum și obligația de a consulta celelalte state membre înainte de adoptarea unei astfel de decizii în cazul unei interconectări.

35 În această privință, Comisia susține că principiile generale care rezultă din legislația națională privind actele administrative și aplicarea directă a dispozițiilor menționate din directivă de către autoritățile administrative nu asigură transpunerea completă a acestor dispoziții.

36 În ceea ce privește regula privind publicarea unei decizii de derogare, Regatul Belgiei susține că o astfel de decizie, în calitate de act adoptat de Rege în temeiul articolelor 105 și 108 din Constituția belgiană, este publicată conform principiilor generale ce guvernează publicarea actelor emise de autoritatea federală. Conform acestor principii, un act care prezintă un interes pentru un număr ridicat de persoane ar fi publicat în mod obligatoriu în *Moniteur belge*. În consecință, impunerea introducerii unei astfel de obligații în Legea gazelor naturale ar încălca atât principiul subsidiarității, cât și pe cel al proporționalității.

37 În ceea ce privește transpunerea articolului 22 alineatul (3) litera (e) și alineatul (4) din directivă privind consultarea celorlalte state membre în cazul interconectării, precum și notificarea unei decizii de derogare către Comisie, Regatul Belgiei subliniază că, având

în vedere efectul direct al directivei și supremația dreptului comunitar, astfel de obligații revin de drept autorităților belgiene, astfel încât nu este necesară o transpunere a acestora în dreptul național. În această privință, Regatul Belgiei amintește jurisprudența Curții potrivit căreia incompatibilitatea unei legislații naționale cu normele comunitare, chiar direct aplicabile, nu poate fi eliminată definitiv decât prin intermediul unor dispoziții interne cu caracter obligatoriu atunci când directiva urmărește instituirea de drepturi pentru particulari (a se vedea în special Hotărârea din 8 iulie 1999, Comisia/Franța, C-354/98, Rec., p. I-4927, punctul 11). În speță, potrivit acestui stat membru, întrucât directiva nu conferă drepturi particularilor, o astfel de dispoziție nu trebuie să fie transpusă în mod obligatoriu în dreptul intern.

38 În sfârșit, Regatul Belgiei susține, pe de o parte, că instituirea unei rețele de interconectare necesită *ipso facto* trecerea frontierei și implică, prin urmare, colaborarea cu autoritățile celorlalte state membre vizate și, pe de altă parte, că articolul 15/5 din Legea gazelor naturale prevede expres că cererile de derogare trebuie notificate Comisiei.

Aprecierea Curții

39 Articolul 22 alineatul (1) din directivă prevede că, pentru infrastructuri de gaze naturale de mari dimensiuni, statele membre pot prevedea derogări în ceea ce privește, printre altele, normele de acces la rețele. Articolul menționat prevede la alineatul (3) literele (d) și (e) și la alineatul (4) ale acestuia că orice decizie de derogare trebuie motivată, publicată și notificată Comisiei și că, în cazul interconectării, o astfel de decizie se ia după consultări cu autoritățile statelor membre implicate.

40 Comisia impută Regatului Belgiei că nu a transpus aceste dispoziții, întrucât Legea gazelor naturale nu a preluat toate condițiile prevăzute în directivă în legătură cu procedura de adoptare a deciziilor de derogare. Regatul Belgiei nu contestă această afirmație. Cu toate acestea, Regatul Belgiei consideră că nu îi revine obligația să

transpună dispozițiile menționate, având în vedere atât normele generale interne privind publicarea actelor Regelui, cât și aplicarea directă a dispozițiilor directivei.

41 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, transpunerea unei directive nu impune în mod obligatoriu adoptarea unei măsuri legislative în fiecare stat membru. În special, existența unor principii generale de drept constituțional sau administrativ poate face redundantă transpunerea prin acte cu putere de lege sau acte administrative specifice, cu condiția însă ca aceste principii să garanteze efectiv aplicarea integrală a directivei de către administrația națională și ca, în cazul în care dispoziția în cauză din directivă vizează să confere drepturi particularilor, situația juridică ce rezultă din aceste principii să fie suficient de precisă și clară și ca beneficiarilor să li se ofere posibilitatea să cunoască toate drepturile lor, precum și, dacă este cazul, să le utilizeze în fața instanțelor naționale (a se vedea Hotărârea din 23 mai 1985, Comisia/Germania, 29/84, Rec., p. 1661, punctul 23, și Hotărârea din 16 iunie 2005, Comisia/Italia, C-456/03, Rec., p. I-5335, punctul 51).

42 În speță, în ceea ce privește transpunerea articolului 22 alineatul (3) litera (d) din directivă, care se referă la publicarea deciziilor de derogare, trebuie subliniat că nu se poate considera că principiile generale din dreptul belgian privind publicarea actelor, invocate de Regatul Belgiei, potrivit cărora sunt publicate toate actele care prezintă interes pentru un mare număr de persoane, asigură transpunerea corectă și completă a acestei dispoziții din directivă. Astfel, această dispoziție impune ca toate deciziile privind derogările acordate operatorilor rețelelor să fie publicate. Or, Regatul Belgiei nu a furnizat niciun element care să permită stabilirea în mod precis și cert a faptului că se consideră întotdeauna că astfel de decizii au un interes general și sunt, prin urmare, întotdeauna publicate.

43 În consecință, după cum a arătat Comisia, în măsura în care principiile generale amintite nu garantează aplicarea completă și corectă a articolului 22 alineatul (3) litera (d) din directivă, trebuie constatat că Regatul Belgiei nu a transpus corect această dispoziție.

44 În legătură cu argumentele formulate de Regatul Belgiei în privința lipsei obligației de transpunere a dispozițiilor directivei referitoare la cerințele de consultare prealabilă a statelor membre implicate în cazul interconectării, precum și la notificarea deciziilor de derogare către Comisie, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, din articolul 249 al treilea paragraf CE rezultă că executarea directivelor comunitare trebuie asigurată prin măsuri corespunzătoare adoptate de statele membre. Faptul că, în împrejurări deosebite, în lipsa unor măsuri de executare necesare sau în prezența unor măsuri neconforme cu directiva, justițiabilii au dreptul de a invoca în fața unei instanțe o directivă împotriva unui stat membru care nu și-a îndeplinit obligațiile nu poate reprezenta o justificare pentru un stat membru de a nu adopta, în termen, măsurile adecvate obiectului fiecărei directive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 mai 1980, Comisia/Belgia, 102/79, Rec., p. 1473, punctul 12, Hotărârea din 11 august 1995, Comisia/Germania, C-433/93, Rec., p. I-2303, punctul 24, și Hotărârea din 2 mai 1996, Comisia/Germania, C-253/95, Rec., p. I-2423, punctul 13). De asemenea și cu atât mai mult, împrejurarea că anumite dispoziții din directiva în cauză sunt direct aplicabile în sistemul juridic intern nu constituie o justificare ce exonerează statele membre de obligațiile lor de transpunere.

45 În sfârșit, nu se poate considera că articolul 15/5 alineatul 4 din Legea gazelor naturale, care prevede comunicarea către Comisie a cererilor de derogare, transpune articolul 22 alineatul (4) din directivă întrucât acesta din urmă impune obligația de notificare către această instituție a deciziei finale, precum și a tuturor informațiilor utile aferente.

46 În consecință, trebuie să se constate că, întrucât nu a transpus articolul 22 alineatul (3) literele (d) și (e) și alineatul (4) din directivă, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestor dispoziții.

Cu privire la cheltuielile de judecată

47 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată, iar Regatul Belgiei a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară și hotărăște:

1) Întrucât nu a desemnat definitiv operatorii instalațiilor de transport, de depozitare și de gaze naturale lichefiate, astfel cum prevede articolul 7 din Directiva 2003/55/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2003 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 98/30/CE și întrucât nu a transpus articolul 22 alineatul (3) literele (d) și (e) și alineatul (4) din această directivă, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestor dispoziții.

2) Obligă Regatul Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături